

ČUJKE na PALCI.

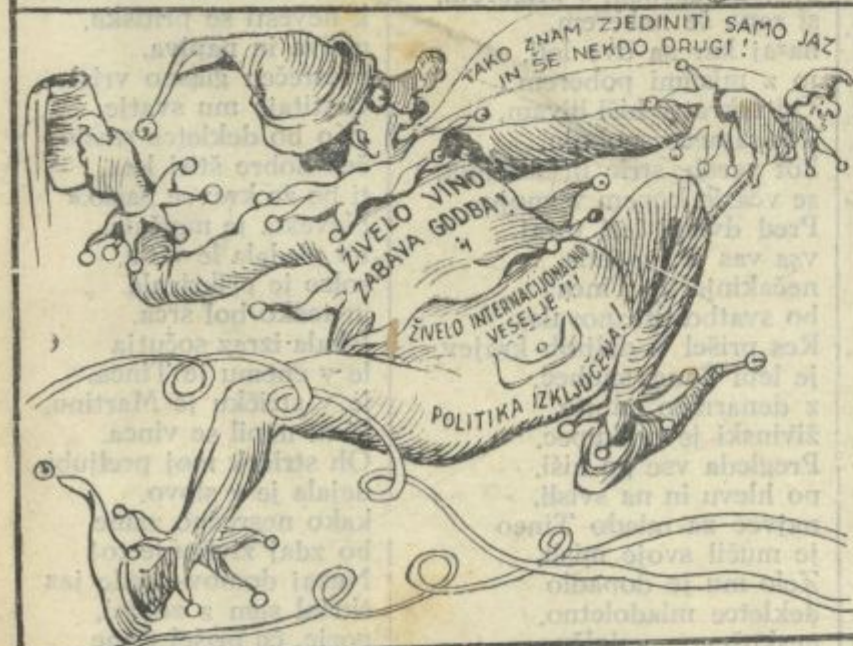
Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
Cena oglasa: 1 milim. višine v širini enega stolpa L. — 50, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15.— Za inozemstvo L. 22.50.

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 26. februarja 1925

št. 9.

O pustu vsak dan veselica - velikega mačka vam dá pepelnica.

Oj, predpust, ti čas presneti,
dosti dolgo si norel,
mnogo deklic si omožil,
mnogim pa vso čast si vzel.

Kazal si veselo lice,
kazal spačen si obraz,
ves drugačen si v resnici —
danes me spreleta mraz.

Velikanski maček dviga
se iz tvojih razvalin,
poln kesanja, vzdihovanja,
pepelničnih bolečin.

Tudi nas trpinči glava
tudi nam je vsem hudo.
Ali eno je gotovo —
drugič boljše nič ne bo!

Gorica, dne 25. februarja.

Čuk na palci vzame pero v svoj desni krepelj in si ne more kaj, da ne bi na pepelnico izpustil v svet grenko pre-mišljevanje o pustnih norostih in obudil kes v imenu vseh onih čukov in sov, ki so tega svetnika malo v preobilni meri častili in mu darovali cele kupe — ne kadila — ampak denarja in časa.

Je res, da s pustnim časom ni za nikamor, če se ga tako ne vžene kot je potreba in kot je v vseh paragrafih zapisano. Vsako dekle mora strgati par čevljev (da se stem podpre čevljarski stan), mora kupiti novo obleko, dokler ne pride v modo samo figovo pero; obleka pa se lepo z vinom polije, plesalci pa jo s tolstimi rokami zamažejo. Marsikateri oče mora seči globoko v žep, da zadovolji potrebi svoje hčere in sina, marsikateri mož se zgrabi za lase, ko mu celo njegova »stara« znori in misli, da je še mlada devica in ne ve, da nima ničesar več izgubiti.

Pa to še ni vse. Društveno življenje počiva — pravzaprav je gibanje šele zelo veliko, le da je v preozkih krogih — spijo čitalnice, spi knjižnica, spita sramežljivost in varčnost, dokler se na pepelnico jutro to vse skupaj ne prebudi v obliki ogromnega črnega mačka, ki pretaka bridke solze.

Ob solzah tega mačka pozdravlja Čuk na palci vse stare znanke čuke in sove in jim najprisičneje želi, da se pajčevina v njih mošničkih kmalu zmede, da se čevlji popravi, da se obleka izčisti, da se ljuba pamet povrne.

Samo enega Čuk na palci ne more želeli, da se povrne, ker bi bilo vse zaman. Če je katero dekle kaj izgubilo na stezicah ki vodijo na ples ali s plesa, ne dobi več nazaj, tega jim tudi Čuk na palci več ne izprosi.

Iskreho sožalje pošilja Čuk na palci vsem onim dekletom, ki so po svoji nemili usodi strašno obsojene, da morajo ploh vleči. Tem kliče Čuk na palci tolažbi v srce in jim želi lahko breme. V tolažbo pa jim pove, da izide tudi prihodnje leto Čukov koledar; v njem pa bo zapisano, da bo tu-

di v letu 1926 pust. Tedaj je upanje še vedno, da tudi škaflice, ki so še ostale, dobijo svoj pokrovček. Po vrsti kot so hiše v Trstii.

Čuk na palci.

V GOSTILNI.

»Kos mesa, ki ste mi ga prinesli, je zelo majhen, poleg tega pa še slab«.

»Bodite veseli, da je tako majhen, če je res tako slab.«

Nevarnost.

„Slišala sem, gospod Tratnik, da je vaša tašča nevarno bolna“.
„Bolna je res; toda nevarna je zame le tedaj, če je zdrava“.

V zadregi zaradi brk.

Odigravajo prizori se smešni in narobe, vse to, naj vam predstavljajo sledeče te podobe:

Zdaj igro vam dovedem to na pozorišče, kak' staknil jo je Žane, ki družbo žensk le išče.

Zgodilo v večji vasi se ta le je predpust, ko dobro io je skupil, ta Žane, močan hrust. A igra ta je dolga, res skoro metrov pet, če celo češ prečitati, tedaj le daj sedet'.

Navedem zdaj prisotne v tej igri naj osebe, seve, za težjo vlogo le imenujem sebe.

V kritičnem položaju v pomoč je hlapec Nace, ki za slučaj bodoči, obril si je muštace. Vsa zgodba izvršila se v srednji kmečki hiši,

saj kjer ni gospodarja, tam rajajo vam miši. Prej ko začnem s prizorom, si sape še naberem, nazaj kar za dve leti, jo z mislimi poberem. Od takrat v hiši bivam, kot samec v pokoju, kot varuh, stric in stražnik, se včasih kopam v znoju. Pred dvema leti toraj, vsa vas je šepetala, nečakinja da Tinca, bo svatbo praznovala. Res prišel z daljnih krajev, je lepi Žane, snubec, z denarnico nabito, živinski je prekupec. Pregleda vse po hiši, po hlevu in na svisli, največ za mlado Tinco je mučil svoje misli. Zelo mu je dopadlo dekletce mladoletno, neskušeno, nedolžno, zmed družih najbolj fletno. Želel na vse pretege jo zase pridobiti, pri deklicah nevednih

ni mnogo se truditi. Je prišel drugič v hišo in že jo je zasnubil, zlatnino vsakovrstno, je njej v dar obljubil. Skrivaj je vedno hodil, čez teden, ali dva, dokler ni lepa Tinca, njegova bila vsa. Potem minul je mesec, minula dva, trije, na tihem blede dekle, je brisalo solze. Vse vaške babe zopet vsevprek so klepetale, kot da res za važne bi vse skrivnosti znale. No, saj v novejših časih najzadnja je poroka, nevesta vrhu bale pripelje še otroka. Pa kaj bi s tem se ukvarjal, ker škoda je peres, oddaljil od humorja bi s tem preveč se, res. Naj začnem znova zopet, tam kjer sem prej končal, za važnejše prizore sem sape že nabral. Nevesta Tinca čaka, a ženina le ni, iz žalosti, sramote ča jo odrešil bi. Že celo leto mine, a Žane se ne vrne, nenadoma pa usoda drugača se obrne; da zopet vaškim babam, se je za klepetanje gradiva kar nabralo in jim zastalo spanje. Od zore, pa do mraka, so pošto raznašale, po noči dnevno delo, na pol so opravljale. Zamudo to zakrivil je glavni ta predmet: da Tinco je poročil stari vdovec, bogat kmet. Kaj neki to, de ženin, če sem dobil kar dve, saj pastarico rabil, bi kar to spomlad že. Ves v rož'cah stari ženin, k nevesti se pritiska, naliva in napiva, presrečen glasno vriska. Častitajo mu svatje: »Ko bo dekletce zraslo, čez dobre štiri leta, ti bo že kravce paslo.« Nevesta je molčala, ter gledala le v tla, solze je prikrivala in težko bol srca. Iskala izraz sočutja le v enemu je Tinca, le v stričku je Martinu, ki ni napil se vinca. Oh striček moj preljubi, dejala je v slovo, kako nesrečno zame bo zdaj življenje to! Nazaj domov grede jaz škrtal sem z zobmi, gorje, če prišel Žane bi takrat mi v pesti. Po maščevanju želja, pa koj se bi spolnila tri dni pozneje, ko se

je Tinca poročila,
Ljubezen stara nikdar
da res ne zarjavi,
resnico to sem slišal
od starih že ljudi.
Enako mladi Žane,
ko drugih žensk je sit,
obiskat pride Tinco
in meni mir kalit.
Saj skoro sem že zabil
na tega potepina,
nekoč sem že obljubil,
da ubijem ga capina;
ko zvedlo se, da ima
še drugi ženski dve,
enako naši Tinci,
da točijo solze,
Bi tacega naklestil,
kolikor bi se dalo,
po zadnici, po hrbtu,
da bi se mu poznalo.
Pretepanje žnjim to si
le v mislih sem predstavljal,
ko pride do resnice,
drugače se pripravljaj.
Ko neko noč deževno,
še nisem trdno spal,
zaslišim, kot pri oknu
da bi nekdo rožljaj.
Glej vruga, preko okna,
nekdo postavlja lestvo,
kdo neki naj bi motil
zdaj v noči to posestvo.
Da le hlapec Nace
ne drnjoha še v otavi,
pa saj za boj se njega
iz spanja hitro spravi.
Oprezno v hlev že stopim,
kot sva se domenila,
da udariti pomaga,
če res bi bila sila.
Že tavalala sva bosa,
kar gor' v nadstropje prvo,
si Nace še otrese
raz se seneno mrvo.
Jaz kar v sobo Tince,
on zadaj gre za vrata,
z zobmi škripaje pravi:
»Nocoj zместim ga škrate!«
No, človek je le človek,
koj brž bi ga zместil,
jaz bodem ga pa raje
z zvijačo kje vlovil.
Glej, škrate na šipe trka,
žveplenke že prižiga,

daj, Martin, zgani, udari,
ne bodi vendar figa!
Ah molči Nace, molči,
boš raje se smejal,
ko slišal boš, kak' vlogo
bom Tince jaz igral.
Kar njeno staro krilo
čez glavo si nataknem,
premišljeno že bližej
jaz okna se pomaknem.
Še kratki ti lasje,
in ruto brž na glavo,
gotovo imel da Žane,
me bo za ljub'co pravo.
Še trka Žane, kliče,
naj vendar mu odpre,
na lojtri da ga zebe,
spod kapa dež nanj gre,
Drhteč še delam skušnjo,

za važno vlogo to,
presneto to bo lušno,
če prav izdelam jo.
Še Nacetu na uho
šepečem par besed,
da v kotu naj miruje,
ne dela naj nered.
Saj veš, le v hudi stiski
jaz tebe bodem rabil,
dotlej se v kotu tišči,
da bodem te povabil.
Po šipah vedno huje
od zunaj mi ropoče,
pod rebrami pa srce
mi vedno bolj klopoče,
»Orko! Moja Tinca,
daj no, daj, odpri,
saj slišiš, vedno huje
name da deži!«

A zlomka, kak govoril,
jaz zdaj bi, saperlot,
po glasu da spoznal me
ne bi ta falot.
Še žepni robec zvežem
čez usta in zobe,
z izgovorom, da grlo
in usta me bole.
Tedaj prične se igra,
že skoro je ihtel,
ta revež, mladi Žane,
ker moker bil je cel.
»Oh Tinca! Moja Tinca!
Na lojtri tu umrem!«
Sedaj mu v skrajni sili,
brž okno res odprem.
Uboga para vzdihne,
zakrili že z rokami:
»Oh Tinca! Srce moje!«
se zjoče mi na rami.
Pričela se je spoved
od dveh let kar nazaj.
spoved'val sem šepetaje,
saj veste že zakaj.
Zračunim mu vse stroške,
potem še vse skrbi,
»ramoto, bolečine,
naj poravnal vse bi.
Molče me je poslušal,
ter vedno vzdihoval,
nerodno se okrenil,
da skoro bil bi pal.
Krepko sem ga zagrabil,
res smilil se mi je,
značaj ni bil napačen,
a babiček je, kar je!
Začel sem s svojo vlogo,
kot da igram slovo,
na okno prikobaca,
drži se me močno.
Hudirja sem si mislil,
najhujše še le pride,
zatelebani Žane.
če kmalu ne odide.
»Dovoli, ljub'ca moja,
da stopim v sobo tvojo,
poglej, da dež le lije
na to obleko mojo.«
Že vrug raz okna stopi,
proseče mi veli:
»Preljuba moja draga,
zdaj hitro luč prižgi!«
Mu rečem šepetaje:
»Ne morem in ne smem,
obisk tvoj zdaj pri meni,

Otroška laž.

PEPČEK. Tuj mož je v kuhinji in objemlje našo pestunjo.
GOSPI. To je vendar nesramno!
PEPČEK. Nalagal sem vas. Saj in tuj mož, saj je le naš papa

Fr. St-i.

Divji in nedeljski lovci.

Komedija v štirih dejanjih s petjem.

(Dalje.)

II. DEJANJE.

SCENA: Vaška krčma na meji med graščinskim in občinskim loviščem. V ozadju ena večja in ena manjša miza, za obema po eno nizko okno. V kotu desno od uroda je še ena miza, poleg nje kredenca, za kredenco urod v kuhinjo. Na levi pred mizo vrata na levo. Na stenah podobe svetnikov, pod njimi priprosta lesena obešala.

I. PRIZOR.

Krčmar, Cilka, logar, kmetiški nedeljski gostje. Krčmar in trije gostje igrajo »trešet«, dva druga komarita. Pri kredenci Cilka in logar s čašo v roki, se tiho pogovarjata. V začetku prizora se sliši samo ploskanje kart.

KRČMAR: Zopet si izgubil liter vina, sosed Matevž!

PRVI GOST (ki je ravnokar izgubil): Pa dajmo še eno!

DRUGI GOST: Pa ta naj bo zadja za danes!

TRETJI: Dobro, saj je itak že poznano.

KRČMAR: Zdajzdaj pride Tvoja stara po Te.

TRETJI: Le molči, gobezdalo krčmarsko! Tvoja Miča Ti pa kar doma zrahlja kosti, ko se ga preveč naliješ in se ne moreš braniti.

KRČMAR: Pa ji drugi dan lepo poravnem, da ji ne ostanem kaj dolžan.

PRVI: Daj, mešaj že vendar!

KRČMAR: Prej naroči in plačaj liter vina!

PRVI: Mari se bojiš, da bom pil Tvojo kiselico tako le na kredo? Cilka, še en liter, pa hitro, sicer Te zatožim

pri Štefanu, da se drugi slinijo okoli Tebe....

CILKA (prinese pijačo in sprejme denar): Pa se ga res prav nič ne bojim! (Stopi nazaj za kredenco).

LOGAR: Pa me res nimaš prav nič rada?

CILKA: Vi se itak samo šalite. Bogve, koliko deklet je, ki jim tako piha na srce kot meni!

LOGAR: V resnici Te imam rad.

CILKA: Ne verujem Vam. Poleg tega moj Štefan....

LOGAR (v jezi): Kaj se bo z mano meril tak berač!

CILKA (naglo): Priskrbite mu službo, pa ne bo berač!

LOGAR: Berač in lovski tat povrhu!

CILKA (užaljena): Ali ste ga kedaj že zasačili na tatvini?

LOGAR: Nisem ga še; pa ko po-

prikriti je ljudem.«
Saj sva lahko še v temi
in v temi boš odšel,
le nekaj še denarja,
če imaš, boš odštel,
ker glej, boli me v grlu,
bolijo me zobje,
sem bolna že od lani,
zakrivil ti si vse!«
»Imam še par stotakov,
da jih zabarantam,
a ti, če mi odpustiš,
t'jih radevolje dam!«
Le bolj in bolj se name,
capin ta mokri sklanja,
ob moji rami samo
o ljubezni sanja.
V zadregi sem študiral,
kakšen bo ta konec,
odigral bom igro,
ki skrita je pod lonec.
Lepo bi izvršilo,
a vraga, strast je strast,
pripravila že mnoge
je skoro ob vso čast.
Seve, jaz bil sem hladan,
kot mož pri možu sploh,
a Žane me je stiskal
in stokal vedno: »Oh,
oh Tinca, samo enkrat
me daj poljubiti še,
in kar med nama bilo,
bo poravnano vse;
samo za en poljubček,
bi kar cekin ti dal,
potem se pobotava,
vso krivdo bom priznal.«
Sedaj prične z objemom,
že išče mojih ust;
hudiča, zdaj bo druga,
zdaj bo spoznal me hrust.
V trenutku nisem vedel,
ter skoro sem zatulil,
sem spomnil se na brke,
jih nisem prej izpulil.
Zdaj pa v zadregi pleši,
le pleši oj Martin,
s čim Žanetu boš ustregel,
da dal ti bo cekin.
Prokleta ta le igra,
zdaj odigrana bo,
tiščal sem robec k ustom
s svojo vso močjo.
V zadregi tud' za vratni
postal je hlapec Nace,
ker slišati stopinje

ie bilo bose tace.
V življenju mojem celem,
jaz nisem še drhtel,
cigan, presneti Žane,
vso moč mi je odvzel.
On mislil je po svoje,
da ima že oblast,
krepko se v bran postavim
nasproti kakor hrast.
Seve, to cepetanje
tud' Naceta vznemiri,
da prha zunaj, hrka,
kot imel bi noge štiri.
A Žane ne odneha,
mi glavo poljubuje,
ves robec mi poslini,
me nase stiska huje.
Ko sit sem bil vseh »špasov«
njegovoga trepeta,
iz rok se mu iztržem,
a igra ti prokleta.

Takoj sem skočil k vratom,
z zapahom jih zaprl,
v nestrpnosti da Nace,
ne bi mi v sobo vdrl.
A Žanetu pa pravim:
Zdaj čas je zate skrajni,
da vse priznaš in vrneš,
mi ves tvoj dolg nekdanji.
Ker spodaj vaški fantje
te čakajo že s koli,
ter vedi, odpustili
ne bodo ti nikoli.
Kot na povelje, Nace,
po veži že ropoče,
preplašen ubogi Žane,
prav malo, da se ne joče.
Na tihem mi šepeče:
»Oh, Tinca skrij me, skrij,
da vaška ta druhal me
v roke ne dobi.
Na, tu imaš denarja,

kar manjka, bom poslal,
na varno le me spravi,
besedo sem ti dal.«
Oddahnem se, ker vendar
se enkrat ga znebitim,
podit grem v vežo fante,
in Žanetu velim:
Odidi kar po lojtri,
odkoder si prišel,
a brzo, da še ktere
od fantov ne boš vjel!
Pa še se obotavlja,
mu težko je slovo.
Mu rečem: »Beži Žane,
če ne po tebi bo!«
Je tekel kakor zajec
navkreber in navzdol,
je mislil da po hrbtu
ga že opleta kol;
ker Nace izza vogla,
za njim jo je pobral,
in butaro je celo
za njim polen zmetal.
Ves spehan se mi vrne,
rekoč: »Bi videl ti,
kak' tekel je čez njive,
da se od njih kadi,
preskočil je vse grape,
bregove in ravni.
(Še danes morda teče,
če kje se ustavil ni.)«
En čas sva se smejala,
potem sem se jezil,
za par kocin pod nosom,
ker sem cekin 'zgubil.
Bi dal mi ga gotovo,
če bil bi ga poljubil,
za vraga, te ščetine,
bi prej jih bil oskubil.
Denar ta je od Tinca,
cekin pa bil bi moj,
saj vendar ga zaslužil
pošteno bi nocoj.
Vtolažil me je Nace,
ter jih še dalje klatil,
a teh pa ne zapišem,
preveč bi list oblatil.
Dejal je tud': »Za vratni
pravkar da nisem počil,
tiščal sem si trebuh,
in ves sem kot pomočil.
In za slučaj enaki,
celo še za cekin,
takoj se oprostila
pod nosom sva ščetin.«

Nič ne da.

GOSTILNIČAR (znanemu krokarju). Opozarjam vas, da zapremo
gostilno zelo zgodaj.
GOSPOD. Nič ne dé. Samo da jo odprete tudi ob rani uri, kadar
jaz grem domov.

beli sneg naše gozdove, mu že poiščem
sled

CILKA (zase): Moj Bog! — (Glasno). Vi ste strašen človek, prav bojim se Vas!

LOGAR: Rada me imej, pa se Ti ne bo treba prav ničesar bati! — Glej, Cilka, davi sva govorila o tih sreči v prijazni hišici sredi zelenega gozda . . . Ne prašam Te po doti in bal, samo Te be, Cilka, bi imel rad! (Sliši se lovski rog).

CILKA: Ali jih slišite? Že gredo naši veseli mandrijski lovci. (Gostje nehajo igrati).

II. PRIZOR.

Prejšnji in lovci. Godba zaigra lovsko pesem. Lovci prikoračajo eden za drugim s puškami in nahrbtniki in pojó: Na hrbtu če skrbi imaš kot žakljev velblod star, (ta-huj-ta-ta-ta-ta), odložiš jih na lovu pač, pustiš jih tam v nemar, (ta-huj-ta-ta-ta-ta),

Veseli se, da si še vedno zdrav in živ, ker le Bog vé, kdaj boš mrtev in črviv. Zato: na lov, na lov, ki zdravje nam krepi, vrhtega v gozdu grešnih misli ni. —

Če žena sitna je ko vrag in Te doma jezí, (ta-huj-ta-ta-ta-ta), le puško vzami, hajd na lov, da si pomiriš kri, (ta-huj-ta-ta-ta-ta);

Čuj, v tihem gozdu poje, brusí petelin in kokoši mlade vabi vrh planin: pomlad cvetoča vrne v Tvoje se srce, zbudi občutke sladke in želje.

Le z nami pojdi v Godovič in skaži se moža, (ta-huj-ta-ta-ta-ta) ker več pač, ko boš v grobu spal, Te mine volja vsa,

(ta-huj-ta-ta-ta-ta).

Ne bo tam zajcev, ganzov, srn in jerebic in zamré, ojoj, za vedno lovski klče, ne bo Polon'ce, Malči, Vide, Rožice, da Ti natoči sladke kapljice. —

CILKA (ko odpojò): Gospodje, do-
volite, da zapojem še jaz eno kitico!

Džana lepa, slušaj nas, ki zveste smo žene, (ta-huj-ta-ta-ta-ta), to vse je pač latinščina, kar pravijo možje, (ta-huj-ta-ta-ta-ta). »Pogon« le zadnji s petjem, vinom jim je mar, zajca itak ne zaženejo nikdar, k domačemu ognjišču radi prihite in tam ozeble grejejo roke . . .

(Lovci jo obkrožijo, korakajo ž njo v sredi in žvižgajo napev).

(Smeh, ploskanje gostov, ukanje). LOVEC FILIP: Pridna, Cilka lepo si zapela, ali poredna si tudi! (Si briše še zlati ščipalnik).

LOVEC FRANJO: Tovariši, lep dan je bil danes in dober lov. Zdaj pa kar za mizo!

LOVEC PERO: Cilka, prinesi vina, žejni smo!

LOVEC VOJMIR: In lačni povrhu, (Lovci odložijo puške in nahrbtnike, posedajo okoli daljše mize. Krčmar je med tem prinesel krožnike itd. na mizo).

MLINAR IN OSEL.

Dva menih sta šla s punimi žakij skuoz Azlo pruo Čedadu, an glih kadar sta se marnjala, de ki imata stuort, kier sta imjela teškua, zagledata ta pred dno hišo mlinarjovega muša (osla) s uozičan.

»Kab' vejalo, ku b' imjela telega mušaca, deb' nama nesu žakje«, je reku te mlajš menih. — »Ga že jest kupim«, je reku te drug. An se je parbližu mušu, ga odpregu, mu naluožu žakje, an ga zročju mlajšemu menihu rekoč: »Ti le kit' damu, jest pa bom glihu z gospodarjem«. U tem ku menih s mušan je hiteu pruo Čedadu, te druh si je nasadju mušu komat gor za šijo (vrat), an se je zapregu tah uoziču.

Kadar mlinar, z mlenjan na plečah, je paršu uon s hiše, an namest suojga muša je zagledu uklenjenega menih, je ostarneu an gledu ku' ucp, kár zagleda uká. Menih pa ga je pohleuno pogledu, an mu je reku: Nič se ne buojte, nunc! Donas san finju (končal) mojo pokuoru. Za adan velik grjeh me je Buoh spremenu u muša an Vj ste me kupu na tarzé za muša an kukar san Vas služu do danas. Sada odprežite me an uzemite dol z mene, kar je vašega, da se povarnem u konvent.

Mlinarju se je zdjelo de sanja, pa usedno je pokleknu pred menih, an mu je reku: Ah! vas lepuo prosim pardonanče za tulku palc, ki san zlomu na vašem hrbatu kier, Buoh mi pardoni, jest sem mislu, de ste muš, an njesan vjedu, de ste menih.

Na tuo je odpregu menih an ga debelo gledu, kadar ga je vidu, kakuo je hiteu pruo Čedadu.

Menih u Vidnu njeso imjel ne sená ne slame, deb' muša redili an zatuo njih superior je kvazu hlapcu od konventa, de naj peje muša u Čedad, de ga prodá na trže.

Je bilo glih na zadnjo saboto mjesca, kadar tudi naš mlinar je šu u Čedad za kupit spet' adnega muša. Med tem, ki hodi po tarzé od muša do muša an jih pregledava, zagleda adnega, kj je bju ves podoban tistemu, ki je bju menih. Ga natanko pregleda an spozna, de je pru tist, trkaj buj, kier tudi muš je gledu za njim, ku deb' ga poznu. Mlinar pa je parbližu suoje usta h ušesu tega muša an mu je reku: Pater! Al ste spet grešju? Tolo volto (to pot) pujdite drugan djelat pokuoru. U Azli imamo potrjebo muša, de bo mlenja uozu an ne, de bo djelu pokuoro za suoje grjehe. *Peter Matajurac.*

PAX TECUM!

Zagrebski škof je delil sv. birmo po onih slikovitih zagorskih vaseh, pa je povsod vladalo svečano razpoloženje: črede puranov, gosi, rac, mladih prašičkov itd, so »kumice« cvrle in pekle, kiselo zagorsko vino je teklo, z eno besedo, lepo je bilo za birmance in za »kume« (botre). Gazda Pero v Svibovcu je imel v cerkvi kar osem birmancev, lepo v vrsto postavljenih. Ko se je škof pomikal mimo Perine vrste in birmoval, se je še

gazda Pero pomikal in polagal roko na ramena svojih varovncev kot je to pač predpisano. Pri osmem birmancu je škof pogledal v junaški obraz botra in je še precej glasno dejal svoj »pax tecum!« — Gazda Pero pa je mislil, da te besede veljajo njemu in da pomenijo »pak ste kum«, (že zopet ste boter) pa se je možko odrezal: »Vre (že) šestnajsti put, prevzvišeni!« — Škof je še pozneje rad pripovedoval o tem smešnem dogodku.

»mesto« ali okraj, kjer sme beračiti. Tako je hodil berač po svojem okraju in se je ustavil pred veliko palačo, na kateri je bilo izrecno napisano, da je tam beračenje strogo prepovedano. Nekdo nahruli ponižnega berača, ki je edino s tem kazal svoj »meštir«, da je stal upognjen in držal kapo v roki in mu reče: »Ali niste čitali, da je beračenje tukaj prepovedano?« — »Sem čital, gospod. Toda nikjer ni zapisano, da je prepovedano, dajati vbogajme!«

Bodoča moda.

To ni najnovejša moda, a mogoče, da še bo. V prihodnjem letu baje brile bodo ženske se tako.

Dolgih las iz kratkih loncev ni mogoče narediti, pa še krajše se prstriže ker napredek mora biti.

Tolažljivo.

Smatral sem za prijateljsko dolžnost, da izrazim svoje sožalje neki gospé, ki je ravno kar izgubila moža. Naberem lice v gube, ki so o takih priiškah v navadi in ji rečem pomilovalno: »Gospa, velika nesreča Vas je zadela, ne najdem prave besede, da Vam izrazim svoje globoko sočutje...« — »Kaj hočem, dragi gospod, vse je usoda... Edino, kar me tolaži, je dejstvo, da po dvajsetletnem zakonu danes prvič vem, kje se to noč nahaja moj ubogi soprog!«

Kdo bo pral moje nogavice?

Moja žena je najela novo služkinjo. Predstavi se zdrava, rdečelična podeželska pun-

ca. Pogodimo se za precej visoko mesečno plačo. Potem vpraša dekle po številu oseb v družini, ali imamo kaj otrok itd. Ko ji povem, da sem sam z ženo, da zaenkrat nimam otrok, je bila še nekam zadovoljna. — »Kako pa je s perilom?« vpraša radovedna postrežnica. Povem ji, da se vse pere izven hiše, edinole volnene nogavice pere moja žena, ker si jih vsak dan preobuva. — »Prav tako!« odgovori dekle. »Toda povejte mi še, kdo bo pral moje nogavice?«

BERAČEVO STALIŠČE.

Znano je, da so berači po vseh večjih mestih, zlasti pa v Parizu dobro organizirani. Proti večji ali manjši odškodnini dobi ta ali oni svoje

Kako si je Anica lase ostrigla.

Anica šteje sedemnajst letih mladih let. Nje hoja, rast, bele roké — o mladih letih govore. Harduš, res, lepa »punčka« je bila Anica, dokler ji ni zlodej zmešal njenih lepih, dolgih las in pameti. Fantje so jo radi videli. To je Anica vedela. A tudi se je znala »ogljajštati« Anica, Anica je pred letom dni »dvignila« kito. Od takrat ni vedela, kam ž njo. Enkrat jo je opletla okrog glave, drugič je napravila velik »kuful« na vrhu, tretjič jo je spodvila ob robu vratu, četrtič si je napravila »puže« ob ušesih, petič je poskušala s »pinjo« na čelu, šestič je napravila »žvanklje ricaste« ob sencih, kakor jih nosijo gališki židje, sedmič se je tako našpičila, da je bila glava kot »koštronček«. Kljub tej »pestri« menjavi frizure ni bila z lasmi nikoli zadovoljna.

Domača »špega« je trpeja. Anica je bila vsaki dan najmanj 20 krat pred njo ter »delala provo« z lasmi, ustmi, očmi, kako naj se smeje, da bo fantom bolj ugajala.

Neki dan — najbrže jo je »sam ta hudi« oštrijal — je stala pred »špego« in si spodvila lase. Sama sebi je ugajala in — Bog ji greh odpusti — začela misliti, da si ostrizje lase. Spočetka jo je misel na »brbirja« plašila. Plašili so jo tudi — »kandregoni« v brivnici in pa — »moštafarji«, ki sedijo kot pribiti na njih, ko jih obližani brivci »štregljajo« in mlade delajo. Mislila si je: Da bi bila v mestu vsaj ena ženska brivnica, potem vseh teh skrbi bi treba ne bilo.

Napočil je lep poletni dan. Anica je sklenila, da poišče danes brivnico. In je šla res.

S strahom je prestopila prag ter zagledala na »kandregonu« kosmatega možakarja iz »Borgfažuli«, katerega je brivec ravno »požajfal«. Srce ji je razburjenosti utripalo ter ni vedela, kaj se ž njo godi. »Ali bi, ali nebi. Bom lepa, ali bom grda? Ali se mi bodo fantje

smejali, ali jim bom ugajala?« Vsa ta vprašanja so jo mrzlično obdajala, ko je mojster brivec stopil k njej ter jo vprašal kaj želi. Anici je padla korajža v — hlače... Jecljala je, da želi — parfum s klistirom! Joj, da bi videli, kak obraz je napravil brivec, Kosmatinec z Borgfažuli je skočil s »kandregonu« ter zijal v »prismojeno frajlo«, ki hodi k brivcu kupovat klistir. Anica ni poznala še klistirja in tako osmešena jo je z lasmi na glavi popihala domov.

Tisto noč ni mogla spati. Pred očmi je imela tistega »moštafarja« z »Borgfažuli«, ki se ji je tako neznansko krohotal, ko je vprašala pri brivcu po klistirju. Drugo jutro je poizvedovala pri mami, kaj je klistir. Dobra mamica je poredno hčer ljubeznivo poučila o klistirju in njega uporabi ter radovedno vprašala, kje je slišala praviti o njem. »A, kar tako sem vas vprašala« je odgovorila Anica ter zarudela v obraz.

Naslednji dan je ponovila poskus pri brivcu na Corsu. Debeli brivec je naredil velike oči, ko je Anica izustila besedo: »Ostriči«. »Cosa, la se mata, signorina«, je začudeno rekel brivec. »Si pentirā fino che sarā viva«. (Kaj ste, gospodična, neumna! Kesala se boste, dokler boste živa.) Anica je zahtevo ponovila, snela klobuk in sedla na tisti »frdamani kandregon«. Brivec je prijel debelo kito v roke. Še nikoli mu ni bilo tako milo pri srcu odkar striže in brije, kakor sedaj, ko ima odrezati zalemu dekletu njen kras. V drugo roko je vzel škarje, lase privzdignil in — rsk, rsk, rsk — Anica je bila ostrižena. »Še po vratu obriti«, je zapovedala Anica. Brivec je vzel brivno britev in tanjke dolge laske po vratu so izginile. — Tako!

Anica je vstala, se natanko ogledala v zrcalu in — prebledela! Videla je, kako neumnost je napravila. Poprej košata glava je izginila. Le dolgi koci so ji viseli po glavi. —

Domov prišedši je dobra mamica skoraj ni spoznala. »O, ti štrafinga božja, pa kaj si naredila?« Norica »šutasta«, sedaj boš kakor ano omelo za strašit »grabce« na »kaminu«. Muoj buoh, da muoram bet paj glih jest tako štrafana s tabu«, je tarnala uboga mamica. »Jejš, kaj porečejo ljudje. Pej nankr de bi kaj povjedlo to šijepišče, da gra h brbirju. Jst buoga rijeva sm se taku martrala s tabo, da so ti lase tako zrasli, sem jih mazala anu biksala, Anu prau vesela sm bla, da so ti tako zrasli.

Zdej pej — ta strejla božja — se gra uostrejč. Če sa ni za frdamat!

A vse to ni nič pomagalo. Anica je bila ostrižena in temu se ni dalo več odpomoči.

A tudi njen »fant« se je v kavarni pridušal, da tiste »oskubljene sove« ne pogleda več. Tako je prišla Anica ob lase, ob splošno fantovsko oboževanje in ob — fanta. — »Pa saj ni veselja več iti njej, je pravil okoli Brenstačev Lipe. Ženska ostrižena

je kot — »mandele«, zgubi na fantovskem oboževanju in na lastni lepoti.

Anica se sedaj kesa, da se je ostrigla. Sedaj povprašuje naokoli, katera pomada najbolj upliva na raščo las. Miha ji je svetoval, naj si glavo namaže s pomado »gounus galinus«, drugi ji je svetovali pomado »maçafisalnus gataris«, tretji pa celo »acquae mineralis asinus«.

Ne vemo, za katero teh pomad se Anica odloči.

Surovež.

ONA. Jaz bi rada jedla nekaj, kar nimam vsak dan.

ON. Škoda. Sicer bi vam svetoval telečji jezik.

Pravijo.

Pravijo v Št. Vidu, da pridejo dekleta iz Vrabč v Št. Vid k maši, samo da vidijo šentvidske fante, ki so bolj »fajn« kot njih.

Pravijo, da se nobena šentvidskih deklet letos ne bo poročila. Vlekje bodo šesterovprežno ploh.

Pravijo, da laška frajla se jako huduje, ker jo je Čuk obiskal. Zagrozila je, da ga uduši, ako ga na štiri oči udobi.

Pravijo v Sežani, da je novodošli mladi gospodič jako kavalirski napram dvajset do tridesetletnim damam.

Pravijo, da na sežanski pustni prireditvi je bilo na debelo sedem mask. Pudra pa bi kmalu premanjkalo za gola pleča in vrat.

Pravijo, da je sežanska pustna sedmerica jako vžaljena, ker na zadnji pustni prireditvi so jih direktno za nos vozili.

Pravijo, da so letošnji pust kanalcji začeli kar za stavo prirejati ples. Med vsemi temi plesi pa je bil najlepši in najbolj obiskan oni, katera je priredil »Cvet kanalskih veseljakov«.

Pravijo, da bode sežanski Trebušnik zidal za belo golobico na Tabru grad, ki ne bo imel ne oken, ne vrat, pač pa na strehi golobnjak; »vahtalo« ga bode dvanaest jagrov v belih srajcah.

Pravijo, da je dal senožeški Janez sežanskemu Trebušniku en voz drv na račun bele golobice, pri katerih se bodo grelj vsi sežanski zaljubljeni.

Pravijo, da bode postavil Pepi iz sežanskega Portarturja bivšega prezidenta sež. godbe na kamin, kjer bo

opravljaj službo vremenskega prekoka.

Pravijo, da so sežanske gospice pri zadnjem maškarnem plesu kazale svoje najnovije mode.

Pravijo, da so sežanski diletantji za igro »Moč teme« iskali po Sežani razne starodavne »uniforme«.

Pravijo Gočani, da je F. trak odložila in plet zgubila, ko se je plesat učila. Mi fantje se pa smejemo, kjer smo ji plet vzeli, da smo si noge vanj zavili, ker smo od njenih šalenčkov marsikatero nerodno »cabado« dobili.

Pravijo, da so se fantje treh občin zbrali, da so pri Rolarjih »mačka« držali. Pomagale so tudi dekleta, ker so se bale, da bo kakšna ostala »teta«.

Pravijo, da so braniška dekleta naročene na novo frizuro, ki jim izhaja iz Kraškega Brola.

Pravijo, da braniški fantje iščejo inženirja, ki jim olajša pot do čistega zraka.

Pravijo, da so bila braniška dekleta vabljena na Krinovco za umetne ples. Vrnile so se z velikim veseljem. Prva premija: korenova medaja.

Pravijo na Bajnšicah, da so gospice nosile med vojno klobuke in rokavice, potlej iste v staro šaro zapodile, na orožnike pozabile ter se s kajzarji poročile.

Pravijo. Čuje se, da so fašisti dali piti olje ex dacarju iz Gorice, da je postal bolj hraber orjunaš v Ljubljani.

Pravijo. Čuje se, da g. učitelj italijanski iz Košane in karabinerji, težko pričakujejo povrnitev Milke iz Jugoslavije, ki se nahaja začasno v Ljubljani.

Pravijo. Čuje se, da bi se nekatere gospodšene iz Kala pri Sv. Petru na Krasu zelo rade preselile v Ljubljano, ker jim je dolg čas po nekaterih, ki se nahajajo v Ljubljani. Ako ravno hočejo, jim Čuk na palci preskrbi potni list.

Pravijo. Čuje se, da g. Klemenc namerava prositi podprefekta iz Postojne, za podelitev mesto komisarja v Košanah, da ga bo imela raje Zofka.

Pravijo. Čuje se, da g. Klemenc v Košani v užitinskem uradu ima črno srajco, da se ga ljudstvo bolj boji ali pa zato, ker Giuština za zeta ga ne mara.

Pravijo. Čuje se, da se neki fant iz Košane ženi z dekletom iz Čepna, samo ne ve kaj storiti, ker ga J. iz Kala zadržuje.

Pravijo v Rojanu, da Berto Cipro bo izvoljen za predsednika novega fobal društva. Kakor se čuje, kufejo na tiho ti mladi športniki novo četo proti vsem. Pravijo tudi, da bode ta nova četa najtrdnjša trozveza ala Češarek, Pekuoni-Markoči, pod društvenim imenom »Udriga Marko«.

Pravijo v Rojanu, da novinci leta 1905 so strašno nevošljivi tovarišem iz Opčin, ker so dobili cvetja in znakov iz srčkanih rok nežnega spola; (kadar nima nohtov!) — »Püpe« pravijo, da ne »convenira« tako drago plačati nageljne in vijolice, ko pa ostajajo fantje hladnih src....

Pravijo v Rojanu, da pravijo, da so slišali, da so si šepetali, da niso rekli — »All-right!« — Da odbor društva »Zore« ne zna računati; rekli so samo, da noče znati....

Pravijo, da so imele homaške udove vsako nedeljo ples, in to vsled tega, ker so prejele vojaško podporo in vojno odškodnino.

Pravijo, da so imeli homaški strici na debelencu ples v kleti, kakor krti.

Pravijo v Kobjeglavi, da blagor mu, ki lahko suši klobase na palci in da je dosti sramotno za tiste, katerim jih mora pošiljati Čuk.

Pravijo v Kobjeglavi, da so neke mešetarice skoraj svetovno znane, ker so nasubile domačim »puncam« vse rihberške fante. Upanje imamo, da bodo v njih poklicu tudi odlikovane.

Pravijo v Studenem, da je končala pustna zabava z sledečim vsporedom: Zaloigra »Veseli vdovec«. Velesemenj klepetuljstva in ostalega devišstva. Vstanovitev zveze »Mačkožrcev«. Slovesna 365-dnevna poroka strica F. z mizerijo Julijske Beračije in ob enem obletnica žalostnega razpada fovčarske republike.

Gođec Matija nam je pa v slovo zapel. —

Oj zdravo zdravo nori časi, vsega je veselja konč, pepelnični zvon se glasi, bob in zelje pada v lonc.

Pravijo, da so napovedali nekateri belški za silo fantje dvoboj materinemu jeziku. Čuk je na stari vaški lipi s pomilovanjem poslušal njih galilejsko »špraho«.

Pravijo iz Križa pri Tomaju, da sta prišla T. in A. drugi dan pozno domov, da jim ne bi prišla nastavit past mlada golobica.

Pravijo, da je bil v Križu dvoboj radi ljubosumnosti in radi snedenega medu.

Pravijo. Iz Tolmina smo dobili sliko, ki predstavlja trg Tolmin, in tole nesmično, ki jo s sliko vred ne kaže priobčiti.

Je potreba res velika, da ozdravi to telo, težko čaka že zdravnika, ki ga operiral bo.

Saj telo je dosti močno, — dosti v njem je tud' krvl.

Samo tega potrebuje, da ga v izez pustl.

Pravijo v Št. Vidu, da bi se imel vršiti ples; ker pa niso bili krofi pripravljeni, so ples lepo odložili.

Pisma.

PISMO IZ MODENE.

Srčne pozdrave pošiljamo slovenski vojak, ki služimo pri drugem polku težkega poljskega topništva, starišem, bratom, sestram, sorodnikom, dekletom, prijateljem in znanem.

Kaj pravijo pri nas?
Da je že pustni čas,
da pust že živi;
ne vemo, če tudi pri Vas
se čuje tak glas.
Pust res čuden je svetnik,
ker ljudi spravlja s plesom v stik.
On tudi ne zameri nič,
če ljubita se dekle in fantič.
Mi tudi pusta v kasarni imamo,
da nam svira že celih mesecev deset;
pa še ga noče vrag vzeti.
A tudi on boče vzel slovo,
ko »kongedo« prišel bo.

Bandelj Emil, Branica; Strepar Jožef, Vipolže; Vjdrih Ivan, Goče; Šček Jožef, Vipava; Mayer Anton, Lokev pri Divači; Frančeškin Franc, Vrtojba II.; Konjedić Feliks, Plava; Jerončič Ivan, Kostanjevica pri Kanalu; Stanič Alojz, Gor. Nekavo; Mohorag Mario, Bojlan, Istra; Koder Angel, Bača; Klun Anton, Trst, (Rojan); Makuc Franc, Standrež; Čuš Ludvik, Sedlo; Pavlin Franc, Ravnica; Gruden Edvard, Nabrežina; Sirk Anton, Slavče; Sorli Franc, Sv. Lucija pri Soči; Torkar Franc, Bače; Pontar Viktor, Kobarid; Kragelj Franc, Zablazin; Kurinčič Franc, Kobarid; Malalan Marjo, Opčine; Leban, Lokovec; Knez Angel, Samotorce; Možina Ivan, Gropada; Dolgan Stanislav, Štorje; Puš Anton, Matulje; Volk Franc, Ostrožnabrdo; Čuček Karlo, NNova Sišica; Bože Cvetko, Brezje; Rupnik Franc, Ledinje; Novak Franc, Vremški Britof; Hočevar Tiljan, Kastelc; Volebole, Rakek; Jurca Vladimir, Gorenje pri Postojni; Zrjal Josip, Pliskovica; Bandelj Alfonz, Pliskovica.

POZDRAVE IZ POLE.

Ko so me prvič k »financom« potrdili, iti v Polo so dali mi povelje, da naj mal' kruha v kufer ino stelje, so mi ukazali prinesit' s seboj. Jaz sem natančno befel izpolnil in kufer s kruhom do vrha napolnil, pol centa stelje sem v žakelj »djau«, pozdravil mamco in ljubco »okušvau«. In ko tako primaham do postaje, dam »štampilat«, da se popeljem v Polo;

a neki »škrice« ki je stal pri telefonu, mi je listek skoz okno pomolu. Pa jezno rekel: »Osel ti zabiti, al prišel z mano si norce briti? Če si neumen, to ti ni v korist, to ni vojaški, ampak živinski list.«

Šele tedaj sem se s strahom zmislil, da sem napravil sramotno to napako, da vzel sem listek od svinje, oh,

»per bacco«, ki jo je mati pred kratkim gnala v trg. Tedaj mi drugega ni preostalo, kot plačati cel listek, da se bo dalo mi s prvim vlakom odpeljati preč, da se ne vrnem domov nikoli več. In ko tedaj primahal sem v Polo, šel sem naravnost v »kasarno«.

Poprej sem stopil še v tabakarno, da si nakupim še tobak za »čik«.

Drugače se nam godi, kot se godi drugim vojakom. Pozdrave vsem.

Makarovič Kazimir, Avče; Stanič Rudi, Avče; Murovec Jožef, Kal; Lukežič Franc, Renče; Vižintin Gregor, Renče; Arčon Franc, Renče; Kavčič Andrej, Volarje; Kutin Matija, Volarje; Križnič Izidor, Plava; Pisk Peter, Ravne; Petrovič Jožef, Ravne; Nagode Franc, Idrja; Poljanšek Jožef, Idrja; Velušček Mario, Gorica.

POZDRAV IZ LJUBLJANE

Po dolgem času pošiljamo pozdrave primorski fantje,

starišem, sestram, bratom, fantom, prijateljem, znancem, čitateljem Čuka na palci, posebno pa našim ljubljanim dekletom, ki se vedno spominjajo na nas s kakšno kartico ali pisemcem. Tako ljube deklice iz Košanske doline posebno iz Kala pri S. Petru na Krasu in Matenje vasi, se spominjajte na Čuka, ker on vam na kratko in veselo pove, da vas še spominjamo. Pošiljamo še en pozdrav tistim dekletom, ki so lansko leto plesale z darjarjem in s Košanci ter Matenji, kateri so sedaj tu.

POEZIJA IN PROZA.

»Kako lepa je božja narava!« je vzkliknila nevesta.

»Večno bi hodil s teboj, če bi me ta preklicana lakota tako ne mučila.«

TAKE SO!

»Nov nož mi daj, Anka. Ta ni čist.«

»Ni čist, Nemogoče! Zadenje, kar sem z njim rezala, je bilo milo.«

PRIPOROČLJIVO.

»To obleko Vam toplo priporočam. Moja sestra jo je zadnjič tudi kupila in je bila v par tednih že poročena.«

PRI BRIVCU.

Erivec: »Veste, gospod, jaz delam tudi pesmi. Gospod Špica, urednik našega lepovednega lista, jih je zelo hvallil.«

»Že verjamem, ker ste ga ravno brili.«

Cvet kanalskih veseljakov.

Cvet kanalskih veseljakov, nas povabil je na ples; mi smo urnih šli korakov kjer je bilo lušno res. Celo noč se tam vrtijo, denarci pa iz žepa grejo. Zjutraj se domov bojijo: kaj jih čaka, to že vejo.

Lepa Ančica.

Na hribčku stoji hišica, ož hišica bogata; pred njo sedi mi Ančica, ta krasna stvar, vsa zlata. To je prekrasna deklica, doma iz Strm'ga brega. To dekle cvet je vseh deklet, da lepše ne premore svet. So najbolj v njo zaljubljeni vsi fantje iz tujine, saj kmalu jo popeljejo tja v svoje podrtine. Zdej dekle le pomisli mi kak imaš neumne misli ti daleč misliš iti preč, domače fante pa zavreč.

POZNA GA.

»To ti povem, govorim pet minut s kako damo in že vem popolnoma natančno, koga

imam pred seboj.«

»Saj ti vedno pravim, da ne govori!«

Angleški prinč à L. 13.— steklenica liter.

Rhum Kingston à L. 13.50 steklenica liter.

Jajčna maršala à L. 12.— steklenica liter.

Maršala Trapani najfinejša L. 5.-1. Vermouth turinski - beli vermouh à L. 5.— liter. Likerji: Curacao, Chartreuse, Maraškin, Hruškovec, Benedictine, Janežev, Sibilla. - Vzorec Srega, China à L. 15.50 steklenica liter. Kognak fini Sampanjec à L. 10 steklenica 7/10. Domače žganje a L. 11 liter.

Žganjarna na trgu Sv. Antona šte. 7.

POPOLNOMA VARNO HALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

r. z. z o. z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg. šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez z odpovedi in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom. Obrestuje tudi višje po dogovoru.

Manufakturo, perilo, izdelane oblike
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci šte. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamni-
osle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje,
mesarske in knjigoveške ter vse druge nože
in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.
POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz najboljših tovarov.

BRZOJAVKA.

Mlada gospa je hotela z žetonovanjskega potovanja brzojaviti svoji materi, kakšno je vreme in kako se obnaša njen novi mož.

Brzojavia je takole:

»Tone in nebo neprestano modra«.

PO SV. PISMU.

Gospodinja: »Ali ti nisem dejala, da moraš tudi pod pohištvom brisati prah?«

Dekla: »Po tleh se pa že ne bom plazila in prah brisala«.

Gospodinja: »Ali ne stoji v svetem pismu: Po trebuhu se boš plazila vse svoje življenje in prah brisala«.

ČASU PRIMERNO VOŠČILO.

»Želim ti vse najboljše k godu in želim, da se tudi v novem letu srečno ogneš vsem avtomobilom, da te ne povozijo.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Genova — Prelož. Oba »pravijo« ne moremo priobčiti; zadeva je nejasna in nikogar ne zanima. **Srednje Bizjaki.** Ne moremo vsega priobčiti. Če je žaljivo, iz principa ne.

Srednje. Vaš dopis ni za priobčenje še goden. Tudi ga ne razumemo. **Renče.** Vaš dopis je neodvisen, zato je šel v koš.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „Trgovski dom“

Telefon št. 50 — Brzojavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica **CENTRALA** Rezerva SHS
in rezerve: **LJUBLJANA** Din.
Din. 50,000.000 10,000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nev sta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovcev **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati

cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

AKO ŽELITE NAKUPITI DOBRO BLAGO IN ELEGANTO IZGOTOVLJENE OBLEKE PO NAJNIŽJI CENI,
OBRNITE SE EDINO NA DOMAČO TVRDKO

ANDREJ MAVRIČ

Via Carducci 3 -- GORICA -- Via Carducci 3

Tam dobite blago po sledečih cenah:

Družinsko platno 150 cm.	od L 8.— naprej	Krminsko za srajce	od L 3.50 naprej
Madonna 150 cm.	8.—	Saten črn in barvan	5.50
Madonna 80 cm.	3.50	Naglavne rute	2.50
Medapolan Reclam 80 cm.	3.—	Panama za srajce boljše vrste	4.80
Sposalizio 80 cm.	4.50	Popelin za ženske obleke	14.50
Kuhinjske brisače	1.90	Volna fina Gaberden	28.—
Prtiči	2.50	Moške hlače	14.—
Brisače	3.—	srajce	15.—
Odeje volnene	34.—	spodnje hlače	9.—
finejše vrste	65.—	Ženske srajce	8.—
Koltre	50.—	Zamet moški	9.—
Posteljna pregrinjala bela in		Hlačevina	4.—
barvava	25.—	Moške obleke	60.—
Gradl za postelje	3.20	Obleke za birmance	30.—
Zephir za srajce	3.—	Izgotovljene štramace	50.—
Perkali rožasti	3.20	Velika izbira moškega sukna	10.—

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katera sprejme vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmernih cenah.

Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najtopleje priporoča udani

Andrej Mavrič - trgovec.